

απο : Κώστα Σκανδαλίδη

για : Ε.Γ.

Σ Τ Ρ Α Τ Η Γ Ι Κ Η

Κάλεσμα
ΠΑΡΟΧΗ

ΓΙΑ ΤΟ

Μ Α Ζ Ι Κ Ο Κ Ι Ν Η Μ Α

1 - Το μαζικό κίνημα παρά τις προσπάθειες ενός νέου προσανατολισμού εξακολουθεί να αντιμετωπίζει κρίση φυσιογνωμίας και στρατηγικής.

Η λογική της θετικής πρότασης, της αυτονομίας, των επιλογών κοινωνικού διαλόγου, και του ισότιμου "κοινωνικού εταίρου", δεν έγινε πειστική, γιατί δεν έχει διαμορφώσει νέο ριζοσπαστικό λόγο, δεν έχει εμφανίσει ουσιαστικά πρακτικά αποτελέσματα και προ πάντων δεν έχει κατοχυρώσει νέα πολιτικά, οργανωτικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά.

Είναι εμφανής η αναντιστοιχία που υπάρχει:

- στη μαζική κοινωνική εξαθλίωση και απόγνωση που προκαλεί η κυβερνητική πολιτική και την έκταση και μαζικότητα των κοινωνικών αγώνων

- στην αναγκαιότητα νέων μορφών οργάνωσης και δράσης και στην κυριαρχία των παραδοσιακών πρακτικών

- στην συνδικαλιστική συνείδηση και την πολιτική συνειδητοποίηση των προβλημάτων.

2 - Η γενικευμένη κρίση αντιπροσωπεύσης αλλά και νομιμοποίησης των αντιπροσωπευτικών διαδικασιών και θεσμών, στο συνδικάτο απεικονίζεται ως εσωτερίκευση των κομματικών στρατηγικών και επιδιώξεων.

Η εικόνα υποκατάστασης του κοινωνικού χώρου από άμαζες και ανούσιες διαδικασίες, της αντιπροσώπευσης από τις παρατάξεις και αυτών από τα κόμματα εκφράζει ακριβώς αυτή την πραγματικότητα.

Οι αντανakλάσεις των κομματικών χώρων και εξελίξεων μέσα στο σ.κ. είναι εντελώς διαφορετικές.

- Οι δυνάμεις της Ν.Δ. αντιστέκονται σε ένα βαθμό στην κυβέρνηση, δεν στηρίζουν επαρκώς την πολιτική της, αλλά έχουν ενοποιητικό ιστό, την ιδιοποίηση επι μέρους τμημάτων της εξουσίας.

- Οι δυνάμεις του ΚΚΕ είναι προσηλωμένες στην παραδοσιακή λογική και τα δεδομένα προηγούμενων δεκαετιών.

- Οι δυνάμεις του ΣΥΝ χωρίς δυναμική προσανατολίζονται μόνο σε σχέση με τις εσωκομματικές και τις πολιτικές εξελίξεις .

Όλες αυτές έχουν στρατηγική διαφορετική από τη δική μας.

Εμείς έγκαιρα διαγνώσαμε την ανάγκη υπέρβασης, ανασυγκρότησης και νέου προσανατολισμού, είμαστε όμως ακόμα καθηλωμένοι στις παγιωμένες αντιθέσεις και σχέσεις του χώρου.

3 - Η παλλινδρομική κίνηση που συνιστά το δίλημμα "τυφλή ρήξη" ή "ταξικός συμβιβασμός", που δίνει την εικόνα μιας μηχανίστικης διάσπασης χωρίς προοπτική, είναι ακριβώς η κορυφαία έκφραση αυτής της κρίσης.

Η έλλειψη κλιμάκωσης των στόχων και θετικής διεξόδου στους ίδιους τους χώρους, όπως επίσης και η αδυναμία άρθρωσης και πολιτικοποίησης, η αίσθηση αναποτελεσματικότητας, ο εγκλεισμός στα κοινωνικά χαρακώματα είναι η συνέπεια και όχι το αίτιο της κρίσης.

4 - Η ανασυγκρότηση σε νέα στρατηγική του μαζικού κινήματος και των οργάνων του περνά μέσα από ένα τρίτο δρόμο, που έχει τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

1. Ουσιαστική διεύρυνση του ρόλου του συνδικάτου από φορέα διεκδίκησης στενά οικονομικών συμφερόντων σε ισότιμο κοινωνικό εταίρο. Η πορεία της οικονομίας και της ανάπτυξης, ο χώρος της παραγωγής και διανομής των αγαθών, η στήριξη αλλά και η προβολή νέων θεσμικών κατακτήσεων, η κατοχύρωση ευρύτερων κοινωνικών κατακτήσεων (Κράτος Πρόνοιας - Κράτος Δικαίου - Δημοκρατία) και βέβαια η διεκδίκηση μισθολογικών, επαγγελματικών, ασφαλιστικών συμφερόντων, αποτελούν το νέο πλαίσιο αναγκών.

2. Ριζική ανατροπή των ξεπερασμένων παραδοσιακών αντιλήψεων, σχέσεων και πρακτικών, του μαζικού κινήματος με τους θεσμούς και την κοινωνία.

Ο σεβασμός στην αυτονομία των πολιτών, αλλά και των θεσμών προϋποθέτει ανατροπή των σχέσεων "καθοδόγησης" και ιεραρχημένων επιπέδων "συνείδησης".

Η διαφοροποίηση της κοινωνικής οργάνωσης υπαγορεύει μια νέα σχέση ανάμεσα στα ταξικά και διαταξικά κινήματα και μια νέα άρθρωσή τους καθώς ο χώρος της παραγωγής με τον ευρύτερο κοινωνικό χώρο θέτουν σήμερα και νέες σημαντικές ιεραρχήσεις και προτεραιότητες. Στη βάση τους πρέπει να αναζητηθεί και η νέα σχέση του μαζικού κινήματος με τον περιβάλλοντα χώρο της κοινωνίας και των πολιτών και ο νέος ρόλος των συνδικαλιστικών παρατάξεων που πρέπει να καταρτηθούν με τη σημερινή τους μορφή.

3. Αναζήτηση και κατοχύρωση νέων σύγχρονων μορφών κινητοποίησης, και δράσης που αναδεικνύουν το κύρος των θεσμών, που αξιοποιούν τα πανταδύναμα ΜΜΕ, που διασφαλίζουν την ενότητα επι μέρους διεκδικήσεων, θεσμικών στόχων και εναλλακτικών στρατηγικών.

4. Πολιτικοποίηση των αγώνων μέσα από την σύνθετη παρέμβαση και την εξειδικευμένη δράση σημαίνει πάνω απ' όλα σχέδιο και προοπτική του θεσμού, της επιχείρησης, του μαζικού ή του κοινωνικού χώρου, που συνδέει το σήμερα με το αύριο, που δίνει σαφή εικόνα και μορφή στην "επόμενη μέρα", που κλιμακώνει τη δράση. Η επαλληλία των επι μέρους ρήξεων και των αναγκαίων κοινωνικών συμφωνιών απαιτεί εξειδικευμένη στρατηγική και μαζική δράση και ταυτόχρονα κοινωνική αποδοχή και συναίνεση.

5. Στα πλαίσια αυτά ο προοδευτικός προσανατολισμός του μαζικού κινήματος απαιτεί την θετική του συμβολή, σε μια ολοκληρωμένη εθνική στρατηγική για τον ελληνισμό, στην ανταγωνιστική οικονομία, στον δημοκρατικό εκσυγχρονισμό της κοινωνίας, της παραγωγής, των θεσμών, στη στήριξη του δημοκρατικού προγραμματισμού και τη διαμόρφωση ενός παραγωγικού και αξιοκρατικού κράτους.

Ταυτόχρονα επιβάλλει τη σαφή οριοθέτηση της θέσης του πάνω σε κυρίαρχα, σύγχρονα ζητήματα, όπως είναι το κοινωνικό συμβόλαιο, οι αποκρατικοποιήσεις, οι μετατάξεις, ο κοινωνικός έλεγχος, η αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας, η εξυγίανση και ανάπτυξη των δημοσίων οργανισμών. Οριοθέτηση τόσο ως προς την πολιτική της Ν.Δ. που ουσιαστικά αρνείται το ρόλο του κοινωνικού εταίρου στο συνδικαλιστικό κίνημα και ασκεί καθαρά κομματικές και ταξικές πολιτικές στα κρίσιμα αυτά ζητήματα.

Όσο και προς την εργοδοτική πλευρά που απαιτεί τη συνολική ακίρωση όλων των ρυθμίσεων που αφορούν τις εργασιακές σχέσεις μέσα από την απελευθέρωση της αγοράς και την ελαστικότητα της αγοράς εργασίας.

Η σαφής διάκριση ότι κοινωνικές συμφωνίες επιδιώκονται και επι μέρους διαμορφώνονται στη βάση των σύγχρονων αναγκών και στα πλαίσια μιας θετικής στάσης των συνδικάτων, αλλά και ότι ουσιαστικά κοινωνικά συμβόλαια μπορούν να υπογράψουν σήμερα μόνο προοδευτικές κυβερνήσεις πρέπει να γίνεται κάθε στιγμή φανερό. Όπως, επίσης, και η παράλληλη πορεία, που διεκδικεί και κατακτά θέσεις αλλά και παλεύει στους θεσμούς και την κοινωνία, για να διαμορφώσει, την αυτόνομη πρόταση που αύριο θα αποτελέσει τη βάση μιας ευρύτερης εθνικής και κοινωνικής συμφωνίας.

Αυτό δεν αναιρεί με κανένα τρόπο ούτε υποκαθιστά το διεκδικητικό αγώνα των εργαζομένων που σήμερα διεξάγεται κυρίως στα τέσσερα καθοριστικά μέτωπα:

- την ανεργία και την αποβιομηχάνιση, όπου δοκιμάζονται ολόκληρες περιοχές της χώρας
- τη δραματική μείωση του εισοδήματος και την ακρίβεια
- την αποκαθίωση του κράτους πρόνοιας και την έλλειψη οποιασδήποτε κοινωνικής προστασίας
- τον περιορισμό ή και την αφαίρεση των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων και ελευθεριών και την κατάργηση των θεσμικών κατακτήσεων του μαζικού κινήματος.

6 - Αυτή τη στρατηγική του "τρίτου δρόμου" το μαζικό κίνημα σήμερα την αρθρώνει και την επικυρώνει στα ακόλουθα κρίσιμα ζητήματα:

1. την αποβιομηχάνιση της χώρας και την αποδιάρθρωση του παραγωγικού της δυναμικού
2. το ασφαλιστικό και η μονόπλευρη λιτότητα
3. το φορολογικό και η ανακατανομή που επιχειρείται σε βάρος των χαμηλών εισοδημάτων
4. τις μετατάξεις ως μοχλό κομματικής διώξης
5. την απασχόληση, την ανεργία και τα ζητήματα των ξένων εργατών
6. τις ιδιωτικοποιήσεις με την μορφή της εκποίησης μόνο των παραγωγικών τμημάτων των ΔΕΚΟ και με όρους ξεπουλήματος
7. τον εκπαιδευτικό αναχρονισμό.

Αυτά τα καίρια ζητήματα μπορούν να αποτελέσουν τις αιχμές για την κλιμάκωση των αγώνων, για την θετική πρόταση αλλά και την ουσιαστική ακύρωση με μαζικές κινητοποιήσεις της κυβερνητικής πολιτικής.

Ταυτόχρονα ο Προϋπολογισμός που απεικονίζει ακριβώς την βαθύτατα ταξική, αντιαναπτυξιακή, αντιλαϊκή και αδιέξοδη πολιτική της Ν.Δ., θα αποτελέσει το σημείο συνάρθρωσης και γενικής πολιτικής αντιπαράθεσης των επιμέρους αγώνων, ενώ η επαναφορά των εθνικών θεμάτων στο προσκήνιο του ενδιαφέροντος, καθώς και η προστασία θεσμών και δημοκρατικών δικαιωμάτων απέναντι στον αυταρχισμό, την ποδηγέτηση και την καταστολή συμπληρώνουν το τοπίο της κίνησης του μαζικού κινήματος αυτής της περιόδου.

7 - Η σύνθετη και πολυεπίπεδη προσπάθεια που απαιτείται (μαζική δράση, διεκδίκηση, πολιτικοποίηση, κλιμάκωση, ενότητα συνδικαλιστικών αγώνων και κοινωνικού περιβάλλοντος, θετική πρόταση) υποχρεώνει τα συνδικάτα να επεξεργαστούν και μια

αντίστοιχη πολιτική που δεν θα εγκλωβίζεται σε παραδοσιακές κινήσεις κορυφής, ούτε σε φευτοδιλήμματα. Αλλά θα αρθρώνει πειστικό και μαζικό λόγο.

Στα πλαίσια αυτά, η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ είναι φανερό ότι επικεντρώνουν την προσπάθειά τους περισσότερο στο γενικό συντονισμό και την κλιμάκωση των αγώνων και λιγώτερο σε στατικές κινήσεις κορυφής και καταγγελιών. Οφείλουν να εκφράσουν σήμερα τη γενική αντιπαράθεση των εργαζομένων καθώς και τις δικές τους προτάσεις σε θέματα ευρύτερης κοινωνικής συσπείρωσης.

Παράλληλα να ανοίξουν ένα πολύπλευρο κοινωνικό διάλογο για την κοινωνική προστασία, την προστασία του εισοδήματος των εργαζομένων και τις θεσμικές τους διεκδικήσεις, όπως είναι η οικονομική αυτοδυναμία των συνδικάτων, η επαγγελματική εκπαίδευση των εργαζομένων, η προγραμματική αντιμετώπιση της ανεργίας.

Η εγκατάλειψη της λογικής των διαβουλεύσεων και η δυναμική διεκδίκηση επιβάλλουν μιά κίνηση από τα κάτω.

Η καταγγελία της ΕΓΣΣΕ παραμένει ανοιχτό ζήτημα σε κάθε περίπτωση όμως, δεν γίνεται χωρίς να προηγηθεί η συνολική κίνηση των επι μέρους μαζικών κινήσεων.

Αντίθετα, η καταγγελία συμβάσεων μονοετούς διάρκειας που δεν υλοποιούνται στο επόμενο δίμηνο από τις δευτεροβάθμιες και πρωτοβάθμιες οργανώσεις, συμβάλλει στη δημιουργία προϋποθέσεων για μαζική συσπείρωση και επι μέρους ρήξεις.

Β - Στο ΠΑΣΟΚ οφείλουμε, επι τέλους, να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα κρίσιμα ζητήματα που αφορούν τη σχέση μας με τα όργανα του μαζικού κινήματος, αλλά και με τα στελέχη μας που λειτουργούν σ'αυτά:

- Ασφαλώς σε κάθε περίπτωση πρωτανεύει η αυτονομία του μαζικού κινήματος και των συνδικάτων. Οι αποφάσεις αφορούν μόνο αυτούς και κανέναν άλλο. Σαν πολιτικός φορέας έχουμε όχι μόνο δικαίωμα αλλά και χρέος να τοποθετούμαστε σε κορυφαία ζητήματα που άπτονται των πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων ανοιχτά και συγκεκριμένα.

- Το πρόβλημα πολιτικής γραμμής εντός του ΠΑΣΟΚ είναι πρόβλημα που αφορά τα όργανα του Κινήματος και τα στελέχη μας και μόνο. Είναι ανεπίτρεπτο να εσωτερικεύονται μέσα στις συνδικαλιστικές οργανώσεις τα οποιαδήποτε εσωκομματικά μας προβλήματα.

- Το ΠΑΣΟΚ δεν πρέπει να περιορίζεται στη φραστική στήριξη, στον κοινοβουλευτικό έλεγχο και την φυσική παρουσία βουλευτών ή στελεχών στους μαζικούς αγώνες. Η ανάληψη

πρωτοβουλιών διαλόγου με τα συνδικάτα κεντρικά και κατά επιχείρηση, η προώθηση των θέσεών τους, η επιθετική προβολή των δικών μας θέσεων σε κεντρικά ζητήματα, πρέπει να αποτελέσουν καθημερινή δουλειά όλων των επιπέδων της Οργάνωσής μας.

- Η επιλογή των δημοκρατικών συνεργασιών μέσα στα συνδικάτα εξακολουθεί να παραμένει κεντρική μας κατεύθυνση, όσες δυσκολίες κι αν συναντά και γίνεται πάντοτε σε προοδευτική προγραμματική βάση και όχι σε πρόσκαιρες εκλογικιστικές λογικές.

- Είναι ανάγκη να επεξεργαστούμε μια πολιτική για τη μετεξέλιξη των παρατάξεων και εν πάσει περιπτώσει για την ΠΑΣΚΕ, προσαρμόζοντας την πρακτική μας στις σύγχρονες ανάγκες. Η ενίσχυση της αυτονομίας και του αυτοδύναμου συνδικάτου καθώς, ο σεβασμός σε κάθε πολιτική και εργαζόμενο και το ξεπέρασμα των μηχανιστικών σχέσεων "καθοδήγησης" είναι η βάση γι' αυτή την προσπάθεια.

9 - Η κομματική μας ανασυγκρότηση στους εργασιακούς και κλαδικούς χώρους απαιτεί πριν και πάνω απ' όλα την άρθρωση κομματικών δυνάμεων σε όλους τους χώρους δουλειάς.

Η διεύρυνση του ρόλου των οργανώσεων είναι ο δεύτερος όρος. Η ενσωμάτωση όλων των δυνάμεων του χώρου μας και των λεγομένων "πασοκογεννών" συνδικαλιστικών σχημάτων προϋποθέτει μια νέα δυναμική ενότητα, ευέλικτη λειτουργία και ανανέωση στελεχών στις κομματικές μας οργανώσεις, που λειτουργούν μέσα στο μαζικό κίνημα.

Η διεύρυνση της συσπείρωσης στελεχών που ήδη έχουν βάλει τη δική τους σφραγίδα σε μαζικούς χώρους και θεσμούς μέσα στο ΠΑΣΟΚ απαιτεί, νέες σύγχρονες και ευέλικτες μορφές κομματικής συγκρότησης.

10 - Όλα ξεκινούν από το κεντρικό επίπεδο όπου κατ'αρχή θα πρέπει να υπάρξει η ενότητα επιδιώξεων και στόχων και να απεικονιστούν τα νέα χαρακτηριστικά και οι κατευθύνσεις μας. Αλλιώς δεν είμαστε αξιόπιστοι. (Πρόταση για Τομέα θα κάνω προφορικά).